

THE TEARS OF A CLOWN



- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 2 - Het Vreugdeloze Vruchtwater



Arie's mond zakte langzaam open en een zacht gereutel kwam tussen zijn lippen vandaan terwijl hij ontsteld toezag hoe **Ronald McDonald** als een venus uit de zee van ballen oprees. Onbewust van de ontredde die hij had veroorzaakt ploegde de oranje-harige, wit geschminkte figuur moeizaam door de zee van felgekleurde ballen, onderwijl zich de stoeiende kinderen van het lijf houdend met brede zwaaien van zijn armen.

Diep onder de indruk van deze openbaring pakte Arie afwezig zijn beker op en lurkte het smakeloze fanta-extract door het rietje naar binnen, onderwijl geen moment zijn priemende blik loslatend van de figuur in het gele pak. Minutenlang sloeg hij de clown gade, die de kinderen vrolijk rondsmeet en af en toe onderdompelde in de veelkleurige massa van plastic ballen. De kinderen gilden als magere speenvarkens en bleven de clown onvermoeibaar aanvallen.

Arie dacht na. De kinderen leken overtuigd van de ware identiteit van de clown, maar Arie begon te beseffen dat deze schertsfiguur nooit de echte Ronald McDonald kon zijn. Nee... dit was niet diezelfde figuur die hem in het verleden zo hardvochtig behandeld had, al moest Arie toegeven dat hij er in zijn gele pak wel behoorlijk wat van weg had. De mysterieuze figuur gaf vrij abrupt aan dat het spel afgelopen was, en hij strompelde met de kinderen naar een van de tafeltjes in Arie's buurt en het gezelschap nam plaats. Heimelijk loerde Arie opzij, opgewonden en benieuwd naar wat er nu komen ging.

Een serveerster kwam bij het tafeltje staan en begon haar moeizame taak van het opnemen van de bestelling temidden van de chaotische groep kinderen. De clown zakte stillertjes vermoeid achterover in zijn stoel, blij om even niet meer in het middelpunt van de belangstelling te staan. Nadat de kinderen eindelijk hun wensen kenbaar hadden gemaakt wendde de serveerster zich tot de clown. "Wilt U zelf ook nog iets te eten, meneer Ronald?". De clown dacht even na.

"Doe mijn maar een Cheeseburgermenu met een grote kip nuggers en een koffie." De clown keek snel op zijn horloge en voegde eraan toe; "...en als het snel kan, want ik mot over een half uur in Zuid-Oost zijn voor nog een andere verjaardag."

Arie voelde een diepe minachting in zich opwellen op het moment dat hij voor het eerst de stem van de acteur hoorde. Wat een waardeloze vertoning. Die ging zich hier een beetje vol zitten te vreten en deed geen enkele moeite om ten overstaan van de kinderen in zijn rol te blijven.

Het was een teleurstellende ervaring om te zien hoe een door Arie zo intens gehate figuur hier zo zouteloos werd neergezet door een of andere idioot die er niet voor doorgeleerd had en het maakte Arie's zuivere diepgewortelde haat tegenover het symbool Ronald bijna tot iets lachwekkends. Toch dwong hij zich om te blijven kijken. Nu zag Arie het pas en onderdrukte een hoestbui. Deze zielige personificatie van Ronald verborg ook nog een snor onder de slordig aangebrachte, klodderige laag vuilwitte schmink. Ergens in de krochten van zijn brein voelde hij het tintelende gevoel dat hoort bij de geboorte van een nieuw idee.

De bestelling werd gebracht en de clown en de kinderen vielen aan op het voedsel. De nep-Ronald leek zich nu in het geheel niet meer te interesseren voor het vermaak van de kinderen, en hij kauwde gedachteloos en tevreden op zijn cheeseburger. Een van de kinderen probeerde zijn aandacht op zich te vestigen door een lang krom frietje voor het geschminkte gezicht te houden. De clown keek het kind even verstoord aan en at zonder een woord te zeggen verder. De kinderen leken aan te voelen dat de clown geen zin had om nog verder met ze te spelen en richtten hun speelse aandacht weer op elkaar.

Arie aanschouwde het botte gedrag van de clown en begreep dat hij zijn oordeel over deze nep-clown wellicht iets bij zou moeten stellen. Goed beschouwd had die het misschien toch nog niet zo gek bekeken. Hij zat hier toch maar lekker gratis te eten en had gewoon schijt aan die kinderen. Het idee dat een tijdje tussen Arie's slapen had liggen woekeren begon vastere vormen aan te nemen.

De clown likte zijn vingers af, keek nogmaals op zijn horloge en stond op. De kinderen vielen stil.

"Zo, nou blijve jullie hier netjens zittle! Over tien minuutjes komme pappa en mamma jullie weer ophale!". De kinderen zwegen met bedrukte gezichtjes. Daarnet toen papa en mama er nog bij waren was die clown veel leuker geweest. De clown keerde de kinderen zijn rug toe en waggelde langs Arie's tafeltje. Arie aarzelde even, stond dan op en volgde hem.

De fletse schaduw van Ronald manoeuvreerde moeizaam tussen de rijen wachtende mensen door naar de balie en wenkte opzichtig naar iemand van het personeel. Een jonge allochtone werknemer richtte zich met de bekende plastic McDonalds-smile tot de clown. Arie posteerde zich achter een grote plastic plant en spitste zijn oren in een poging iets op te vangen van wat de clown ging zeggen.

"Ik mot een handtekening hebben van jullie bedrijfsleier voor op 't hoofkantoor", bitste de clown. Het personeelslid keek hem even onzeker glimlachend en niet begrijpend aan. "Mag ik u helpen?", vroeg hij weifelend.

Er kwam een lichtelijk vermoeide uitdrukking op het geschminkte gezicht. De clown leunde voorover, duwde de jonge allochtoon opzij en drukte op een van de pictogrammen van de kassamachine. Ergens in het gebouw was vaag het geluid van een zoemer te horen.

"Employee van de maand zeker?", schimpte Ronald, terwijl hij verveeld zijn shag tevoorschijn haalde en begon te draaien. Het personeelslid keek hem onzeker glimlachend en niet begrijpend aan.

Door een zijdeur verscheen een wat oudere McDonald's medewerker, die zich met zijn witte overhemd en goudkleurige das duidelijk onderscheidde van het andere personeel. Toen hij de clown in het oog kreeg liep hij er joviaal glimlachend op af. Op een toon van "Willen ze nog een beetje bijten vandaag?" informeerde de bedrijfsleider quasi meegaand; "En? Was het een leuke groep vandaag?".

De clown stak zijn sjekkie aan en blies een blauwe rookwolk in het gezicht van de bedrijfsleider.

"Net zo leuk als gisteren", luidde zijn gortdroge antwoord. De glimlach verdween en de bedrijfsleider sloeg de ogen neer. Zonder een woord te zeggen legde Ronald een gekreukeld papiertje voor de bedrijfsleider neer en wees er met zijn vinger naar. De bedrijfsleider haalde een lelijke verzilverde balpoint uit zijn borstzakje en zette vlug zijn handtekening, zich wijselijk onthoudend van verder commentaar. De clown frommelde het papiertje in zijn zak, mompelde iets wat zowel een groet als belediging kon zijn en verdween vervolgens door een dienstuitgang.

Arie, die het gehele gebeuren geamuseerd gevolgd had, vloekte binnensmonds toen hij besepte dat de gebeurtenissen hem begonnen te ontglippen. Hij probeerde na te denken. De acteur was blijikbaar in dienst van het hoofdkantoor en werkte kinderpartijtjes in de verschillende McDonalds-restaurants af. Uit het uiterst botte gedrag van de clown viel af te leiden, dat er waarschijnlijk niet al teveel controle bestond op zijn functioneren.

Op dat moment brak het idee dat in zijn hoofd had liggen kloppen door de taai schaal van zijn trage brein. Dit gedrocht van een clown, deze bleke parasiet had hem zojuist de zwakke plek in het eens zo ondoordringbaar lijkende harnas van McDonalds getoond. Alles wat Arie hoefde te doen was een Ronald McDonald pak aantrekken om voor de rest van zijn leven te kunnen teren op de zak van de oude McDonald zelf. Iedere dag een ander restaurant plunderen en de kinderen aan het schrikken maken. Gratis Happy Meals en het personeel afzeiken onder het motto: "Ik kom van het hoofdkantoor".

Arie brak het droomvisioen onwillig af. Nu was de tijd van handelen angebroken. Nu deed zich de kans voor om een stap te zetten op weg naar een glorieuze toekomst. Met het verdwijnen van de clown zou ook de kans om een officieel Ronaldkostuum te bemachtigen verkeken zijn, en het zou lang kunnen duren voordat zo'n kans zich opnieuw voor zou doen.

Arie spoedde zich naar buiten, het parkeerterrein op. Hopelijk was de clown hier met de auto naartoe gekomen en kon hij hem nog onderscheppen. Buiten aangekomen liet hij zijn blik speurend over de parkeerplaats gaan. Niemand te zien.

Arie sloop naar het midden van het parkeerterrein en koos positie tussen twee geparkeerde auto's. Hopelijk was de clown zich nu nog binnen aan het omkleden of zo. In dat geval zou hij niet ontkomen. Na een paar minuten had Arie al diverse mensen het restaurant zien verlaten. Geen ervan kon de vergelijking met het logge postuur van de clown positief doorstaan.

Juist toen Arie's jubelstemming begon te vervliegen ging er aan de zijkant van het restaurant een deur open en een grote, triestige, kalende man van middelbare leeftijd in het bezit van een weekentas waggelde naar buiten. Arie dook in elkaar toen hij in de uitgezakte gestalte de clown van daarnet herkende.

Het zieke plan om hier op het parkeerterrein een oude man te beroven van zijn werkkleding had hem zoeven nog volkomen zinnig geleken, maar nu sloeg de twijfel toe. Voorzichtig richtte hij zich op vanuit zijn gehurkte positie, net voldoende om boven de kofferbak van de auto uit te kunnen loeren. De clown-incognito hobbelde nu, zich van geen kwaad bewust, in de richting van een geparkeerde Volkswagen, niet ver van de plaats waar Arie zat.

Arie's hart klopte hem in de keel. Nu was de tijd voor een beslissing. De besluiteloze paniek, in een wreed samenspel met zijn onnatuurlijk ineengekrompen houding maakten dat een plotselinge hevige kramp zijn ingewanden teisterden, waardoor een deel van zijn maaginhoud zich in blinde paniek een uitweg zocht. Uiteindelijk was het de bittere smaak van de half verteerde hamburger in zijn mond, die hem zich het onuitspreekbare leed van al die voorbije jaren deed herinneren en die de verlossing bracht uit zijn vertwijfeling. De noodzaak van zijn missie stond hem plots weer glashelder voor de geest terwijl hij zijn gram op het grauwe asfalt spuwde.

Steun zoekend aan de geparkeerde auto hees hij zich overeind en doelbewust, bijna als een roofdier, sloop hij naar de clown, die inmiddels bij zijn auto was aangekomen. Van achteren, uiterst behoedzaam, naderde hij de clown, die met een vermoeide zucht zijn tas naast de auto neerzette en in zijn zak begon te zoeken naar zijn autosleutels. Arie was hem op een paar meter genaderd toen hij voor het eerst de onmiskenbare geur van alcohol opmerkte, die de clown leek uit te zweten. Arie grinnikte inwendig, beseffend dat dit zijn overval alleen maar te goede kon komen en wachtte tot het moment dat de clown het portier opende, zwaar ademend en met zijn hand steun zoekend aan de deurpost. De naar achteren gestoken kontpartij vormde een onmisbaar doelwit.

Arie probeerde nergens aan te denken en zette de aanval in. Hij nam een korte aanloop en zwaaide zijn linkervoet met alle kracht die in hem was naar voren. Hij schopte de nietsvermoedende clown hard en onbarmhertig tegen het achterwerk.

Door de enorme kracht schoot de clown voorover de auto in, daarbij door de inwendige luchtverplaatsing een fluitende zucht slakend. In Arie's triomf leek de wereld voor een moment stil te staan. Hij stond als bevroren en keek neer op de onbeweeglijke clown.

Toen kwam er een plotseling einde aan de serene stilte en uit de keel van de overwonnen clown kwam een langzaam aanzwellend geloei.....

